

Основно училище "Свети Свети Кирил и Методий"
с. Стрелци, общ. Брезово, обл. Пловдив
ул. „28“, № 1, e-mail: 1600703@edu.mon.bg

УТВЪРЖДАВАМ:

ХРИСТИНА АВКОВА
ДИРЕКТОР НА ОУ „СВ.СВ.КИРИЛ И МЕТОДИЙ“
С.СТРЕЛЦИ

**МЕХАНИЗЪМ
ЗА ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ НА ТОРМОЗА И НАСИЛИЕТО
В ОУ „СВ.СВ.КИРИЛ И МЕТОДИЙ“
ЗА УЧЕБНАТА 2024/2025 ГОДИНА**

Механизмът е приет на заседание на Педагогическия съвет с Протокол
№ 2 / 22.07.2025 Утвърден със Заповед на директора
№ 10-132 / 22.10.2025

I. ИЗМЕРЕНИЯТА НА НАСИЛИЕТО МЕЖДУ ДЕЦАТА

Насилието между деца в училище обхваща широк спектър от прояви. То е явление със сериозни размери и оставя дълготрайни последици върху психичното здраве и поведението както на децата, които търпят насилие, така и на онези, които го извършват. Последиците от насилието в училище са особено тежки и продължителни и силно привличат общественото внимание. Българската дума, която отговаря най-точно на явлението е „тормоз“ (“bullying”).

В България в официална употреба е дефиницията на насилието, дадена в & 1, т. 1, 2, 3, 4 и 5 на допълнителната разпоредба на Правилника за прилагане на Закона за закрила на детето. Две от определенията имат пряка връзка с насилието от деца върху деца, което е обект на настоящия механизъм.

Физическо насилие е „причиняване на телесна повреда, включително причиняване на болка или страдание без разстройство на здравето”.

Психическо насилие „са всички действия, които могат да имат вредно въздействие върху психичното здраве и развитие на детето като подценяване, подигравателно отношение, заплаха, дискриминация, отхвърляне или други форми на отрицателно отношение, както и неспособността на родителя, настойника и попечителя или на лицето, което полага грижи за детето, да осигури подходяща подкрепяща среда”.

Според чл. 7 ал. 1 и ал. 2 от Закон за закрила на детето, всяко дете има право на закрила от насилие и всеки, на когото стане известно за дете, преживяло насилие, е длъжен да сигнализира органите по закрила.

Тормозът е форма на насилие, която се определя като *сбор от съзнателни негативни постъпки, които са дълготрайни, насочени към един и същ ученик от страна на един ученик или група.*

Ключови в разбирането за тормоза са следите характеристики на това поведение:

1. Злонамерена проява, която има за цел да нарани или унижи дете;
2. Извършва се от позиция на силата, като едната страна използва доминиращата си позиция за да нарани другата физически или психически, да я унижи или изолира от социалния живот;
3. Повтаря се многократно във времето, а не е еднократен и изолиран акт на агресия.

Тормозът обхваща широк спектър от поведения. Тормозът може да се състои от преки нападения (удряне, заплаха или принуда, дразнене, подигравка, наричане с обидни прякори, сексуални забележки, открадване или повреждане на лични вещи) или да бъде непряк (например разпространяване на слухове или насърчаване на другите да отхвърлят или изключат някого от приятелската среда). Проявите на тормоз най-общо могат да бъдат разделени на следните основни групи:

Физически тормоз - блъскане, щипане, разрушаване, удряне, нанасяне на болка, спъване, затваряне в някое помещение;

Вербален тормоз - подмятания, подигравки, унижение, заплахи, обиди;

Психичен тормоз - подмятане, подиграване, закачане, омаловажаване, заплахи, изнудване, повреждане на имущество, кражба и хвърляне на вещи, заплашителни погледи, неприятелско следене;

Социален тормоз - избягване, игнориране, изключване от дейността, одумване и разпространение на злобни слухове, натиск върху другите да не влизат в приятелски отношения с децата, обект на тормоз, изолиране.

Физическият тормоз е формата, която възрастните най-често забелязват и затова често мерките за справяне обикновено са насочени именно към нея. Психическият и социалният тормоз по-трудно могат да бъдат установени, тъй като те не са така видими, а и децата от своя страна нямат нагласата да споделят с възрастните за своите преживявания.

Разпознаването на **физическото насилие** включва следните физически и поведенчески показатели:

- различни по вид и цвят натъртвания, включително синини, постоянни или чести червени петна, включително от пръсти, насинени очи, следи от ухапване;

- неправдоподобни или объркани обяснения за травмите, включително едностранни отговори;

- безпокойство и крайности в поведението - от агресивност до пасивност;

- лоша представа за себе си - децата смятат, че са заслужили насилието;

- прекалена отстъпчивост на детето и оставяне без протест да се прави каквото и да било с него;

- влошаване на здравословното състояние, което включва прилошавания, главоболие, отпадналост;

- влошаване на успеха и чести отсъствия от училище;

- чести отсъствия от определени часове, например физическо;

Разпознаването на **психическото насилие** включва следните физически и поведенчески показатели:

- детето може да стане затворено и изолирано, да не желае да контактува с връстниците си;
- агресивно поведение и/или поведение, насочено към привличане на вниманието, упорито непослушание, самонараняване;
- внезапни избухвания, които са необичайни за възрастта или нивото на развитие на детето;
- бягане и криене, включително зачестили бягства от училище;
- загуба на доверие, неучастие в общите занимания в училище, ниска самооценка;
- употреба на алкохол, медикаменти, самозанемаряване (постоянно обличане на едни същи дрехи или отказ да сресва косата си);
- психосоматични симптоми.

Тормозът може да бъде реален или **виртуален** - проявите на насилие, които се извършват чрез интернет или мобилен телефон. Тук спада разпространяването на:

- обидни, заплашителни и подигравателни текстови съобщения по мобилен телефон, електронна поща, Skype, Facebook и други социални мрежи;
- разпространяване на материали, които уронват достойнството на детето или го унижават;
- снимането на детето с мобилен телефон и свободното разпространяване на снимки или видео в интернет или други канали без негово съгласие;
- слухове, клюки и заплахи в социалните мрежи, крадене на самоличност и др.

Един от признаците, че дете може би е жертва на кибертормоз е рязката смяна на настроението и поведението му при използване на интернет или получаване на обаждане по мобилен телефон - напр. детето става мълчаливо и боязливо.

Роли в ситуации на тормоз

В ситуациите на тормоз могат да бъдат въввлечени много деца, като ролите могат да се разделят по следния начин:

мъчител (агресор) – инициатор и изпълнител, който кани другите да се присъединят, лидер, който измисля нови начини за издевателство;

помощник на мъчителя – помага с цел да получи одобрението на мъчителя, присъединява се към тормоза, когато вече е започнал;

подкрепящ мъчителя – винаги присъства, дори да не се намесва активно; присмива се на жертвата, окуражава мъчителя, приканва другите да се забавляват;

защитник на жертвата – опитва се да каже на другите да спрат, вика за помощ, защитава или насърчава жертвата;

страничен наблюдател – стои настрана, преструва се, че не забелязва, не взема страна и не прави нищо;

жертвата – обект на тормоза.

Има и малка група деца, които са едновременно и насилници и насилвани. Обикновено такива деца са тормозени от някой „по-силен“, а те реагират като тормозят някой по-слаб от тях.

За ефективното справяне с насилието и тормоза от изключително значение е да се повлияе и промени поведението на всяко дете, а не да се съсредоточат усилията само върху преките извършители и потърпевши. Начините и подходите за това са различни, но те са неделима част от общата стратегия за справяне с явлението

II. ОСНОВНИ ЕЛЕМЕНТИ И АЛГОРИТЪМ НА МЕХАНИЗМА ЗА ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ НА ТОРМОЗА В УЧИЛИЩЕТО

1. Разработване и въвеждане на превантивни мерки за предотвратяване и противодействие на тормоза в училище

Причините за насилието са много и комплексни и училището трудно би могло да повлияе на всички. То може обаче успешно да намали тези фактори, които са свързани със средата в училище и които допринасят за проявата на агресия, както и за утвърждаване на агресивни модели на поведение като например:

- непоследователните и наблягащи на наказанието подходи за справяне с нежеланото поведение на децата;

- неясните правила и очаквания за това какво представлява приемливо поведение в училище;

- недостатъчните усилия за възпитаване у децата на социални умения и нагласи, които не допускат насилие във взаимоотношенията, липсата на ефективна система за надзор и др.

- физическата среда в училище също може да бъде предпоставка за изява на агресивното поведение;

- нагласите към ученето и съревнователният елемент между учениците;

Основният принцип е прилагането на цялостен училищен подход, полагане на координирани и последователни усилия за предотвратяване на тормоза и създаване на по-сигурна училищна среда¹.

Превенцията на тормоза включва комплекс от мерки, които най-общо имат за цел ограничаване и/или елиминиране на предпоставките и рисковите фактори, допринасящи за насилието.

Превантивните мерки в училище трябва да започнат задължително с оценка на проблема с насилието, както и с определяне на елементите на училищната компетентност за справяне и недопускане на явлението.

1.1. Оценка на проблема.

Оценката и осъзнаването на проблема е първата стъпка към неговото решаване. Оценката на проблема изисква да се даде отговор на следните въпроси: Осъзнава ли се проблемът и какво се знае за него? Кои видове и какви форми на тормоз има в училището? Колко често те се проявяват? Къде са местата, на които най-често се случват? Кои са участниците?

За да се изгради защитната мрежа е необходимо да се поставят ясни граници, изграждане на ценности, правила и процедури, които не допускат прояви на насилие и тормоз във взаимоотношенията в училище.

Основните въпроси, които трябва да намерят отговори тук са:

1. Има ли правила и решения във връзка с всяка една проява на тормоз, дефинирана в предишната стъпка?
2. Има ли система за превенция и намеса? Познават ли децата и родителите възможностите за реагиране, ако все пак има изградена някаква система за защита?
3. Използват ли децата, родителите и учителите тази система?
4. Получават ли децата помощ когато я поискат и каква?
5. Имат ли капацитет учителите, учениците и родителите да реагират на различните форми на тормоз?
6. От какъв вид допълнителна подкрепа или обучение има нужда, за да могат да участват ефективно и да се спре с безразличието?

7. От какъв вид сътрудничество и помощ с други, външни за училището служби, организации или институции, има нужда?

8. Кой са те и как могат да бъдат привлечени? Действа ли в училището ефективна система за дежурства и обхваща ли тя местата, на които най-често се случва насилието?

Отговорите на тези въпроси, от една страна, дават информация за това какво е субективното мнение на всички заинтересовани лица, а от друга страна, служат за създаването на реална картина на ситуацията в училище.

Оценката да се извършва в началото на учебната година. Оценката се организира от училищното ръководство. Предлага се да се използва въпросник, разработен от проф. Пламен Калчев (2003). *Приложение*

За целта могат да се използват редица инструменти като специални въпросници, дискусии с участие на цялата училищна общност, фокус групи с деца, учители и родители и др.

На базата на извършената оценка в началото на всяка учебна година се изготвя план за противодействие на училищния тормоз. Този план се ревизира и актуализира всяка година.

Изследването на проблема се обсъжда на педагогически съвет, с непедагогическия персонал, с родителите и децата.

1.2. Дефиниране на елементите на училищната компетентност

1.2.1 Създаване на училищен координационен съвет за справяне с насилието

Създаване на координационен съвет, който за планиране, проследяване и координиране на усилията за справяне с тормоза.

Съветът се състои от:

Председател – Христина Авкова - Директор

Членове:

Румяна Георгиева

Спаска Коритарова

1.2.2 Създаване на комплекс от превантивни мерки

Комплексът от превантивни мерки включва всички аспекти и форми на тормоза, фокусира вниманието върху участието на всички групи и се планира на три нива - класна стая, училище, общност.

Дейности на ниво клас/класна стая:

- За работата на ниво класна стая следва да се прилагат всички форми на групова работа, дискусии, решаване на казуси, споделяне на опит, като се използват възможностите на часа на класа, предмети от задължителното учебно съдържание, различни извънкласни и извънучилищни дейности.
- Извеждат се теми от учебното съдържание, които могат да се използват за работа и анализ по проблема насилие, свързани с правата на децата, ценностите, социалните роли, функционирането на групите и институциите и т.н.

Паралелно с дейностите в клас е необходимо да се провеждат и дейности, които обхващат цялата училищна общност.

Дейностите на ниво училище включват:

1. обобщаване на всички предложения за правила на поведение и ценности, направени от класовете и формулиране на общоучилищни ценности и правила, които да бъдат част от училищната политика;
2. договаряне на единен механизъм, ясни отговорности, за реагиране при всяка проява на тормоз и насилие;
3. подобряване на системата от дежурства с оглед обхващане на местата, в които на етапа на оценка е установено, че се извършва тормоза;
4. подобряване на системата за съобщаване на случаи на тормоз;
5. повишаване квалификацията на учителите за работа с програмите, включително реализиране на специализирани тренинги за определени категории от работещите в училище за справяне с критични ситуации и други;
6. ясно разпределение на конкретни отговорности на всички възрастни в училището, вкл. дежурства на определени места;
7. разработване на стъпки за привличане на родителите;
8. осигуряване на реални партньорства с външни на училището служби, организации и специалисти;

9. насочване към основни здравни и социални услуги за децата и семействата.

Привличането на родителите е важна част от реализирането на училищната програма и важно условие за нейната ефективност.

Родителското съдействие може да има различни измерения като:

1. родители, които могат да се включат в групи за придружаване на определени групи деца по пътя от дома до училището;
2. родители, които могат да станат посредници между училището и родителите или други организации и институции;

2. Въвеждане на защитната мрежа – Правила за задълженията на всички служители по темата, включване на родителите, дежурства.

2.1 Интервенции в ситуации на тормоз, според приетите правила

Ниво на тормоз	Отговор на училището	Отговорни лица
Ниско нарушаване на правилата	Прекратяване – изтъкване на нарушеното правило – налагане на съответната последица	Учител, Класен ръководител
Повтаряне на едни и същи нарушения на правилата	Протокол за тормоз – възстановяване на щетата, преценява се дали е необходимо да се разговаря с родителите	Класен ръководител
Сериозно – злоупотреба със сила, както и при екстремни ситуации, в които съществува опасност за живота и здравето, телесния интегритет, както на детето-жертва, така и на детето-извършител.	Насочване към местната комисия за БППМН и полицията, ОЗД и община по силата на координационния механизъм; Протокол за тормоз – среща с родителите – възстановяване на щетата – включване на учениците в допълнителни програми	Координационен съвет за борба с училищния тормоз,

Алгоритъм при констатиран тормоз между учениците в ОУ "Св. св. Кирил и Методий" – с. Стрелци

2.2 Първа стъпка: Прекратяване на ситуация на тормоз:

Задължение на всеки учител е да се намеси, за да прекрати ситуация на тормоз, на която е станал свидетел.

2.2.1 В случай на физически тормоз децата трябва да бъдат разделени и да се прекрати физическият контакт между тях незабавно.

2.2.2 Не трябва веднага да се разпитва за случилото се, да се обсъждат причините за насилието или да се изяснява ситуацията. Това може да се случи на по-късен етап. Важното е учителят ясно да обяви пред всички, че това е насилие и то е недопустимо поведение. В този момент не е добре да се разпитва за подробности и детето, което е потърпевшо, особено в присъствието на насилника и други деца, защото това може да урони неговото достойнство;

2.2.3 Честа спонтанната реакция на възрастните е заставането на страната на „жертвата“ и наказване на „насилника“. Ключово при интервенцията на възрастните е приемането на разбирането, че детето, обект на тормоз, не се нуждае от състрадание, а детето, извършител на тормоз, не се нуждае от наказание, особено което го унижава, а от състрадание, за да може то да развие това чувство към другите. Защото липсата на състрадателност е една от основните причини, поради която се упражнява тормоз.

2.3. Втора стъпка: Реакции спрямо детето, което е упражнило тормоз:

2.3.1 Когато става въпрос за първа проява, която не е тежка по отношение на нанесената вреда, може да се приложи подходът за възстановяване на щетата или да се наложи друга предварително съгласувана мярка;

2.3.2 Когато се прилага подходът за възстановяване на щетата е необходимо задължително да се уведоми класният ръководител;

2.3.4 Подходът за възстановяване на щетата често се прилага като логическо последствие от отклоняващото се поведение, свързано с рушене на материалната база. Той се основава на принципа, че „всяка щета, нанесена на друг, трябва да бъде възстановена“ и включва съответните действия в тази насока. Същият подход успешно може да се прилага и когато се касае за нематериални щети. Важно е преди да се прилага подходът да бъде предварително съгласуван с цялата училищна общност, включително и с децата, и да бъде част от политиката на училището.

Като първа стъпка класният ръководител изслушва детето. Не е желателно детето да се изслушва съвместно с потърпевшото дете. След изясняване на ситуацията и постигане на договорка, класният ръководител за определен период от време може да

проследява поведението на децата и да дава обратна връзка. Класният ръководител може да потърси съдействие и от другите учители, които също да проследяват поведението на децата и да реагират своевременно. Педагогическият съветник също може да подпомогне работата на учителя като наблюдава детето във взаимоотношенията му с другите деца и даде насоки за действията и мерките, които учителят да предприема при необходимост или като насочи детето насилник и неговото семейство към услуги в общността като центрове за превенци и консултативни кабинети към местните комисии за БППМН, центрове за обществена подкрепа, комплекс за социални услуги, общински съвети по наркотичните вещества и др. (индивидуално или семейно консултиране).

2.4 Трета стъпка: Реакции спрямо дете, което е обект на тормоз

Работата с деца, които са обект на тормоз, трябва да бъде насочена към формиране у тях на умения за справяне с подобно поведение.

- 2.4.1 Важно е класният ръководител да поговори с детето, още същия ден и да разбере какво точно се е случило. Ако е необходимо отделни факти могат допълнително и дискретно да бъдат проучени;
- 2.4.2 Погрешно е открито и публично пред другите деца да се оказва подкрепа на потърпевшото дете, защото това допълнително ще урони достойнството на детето пред неговите връстниците;
- 2.4.3 При този първи разговор е важно да се предложи на детето подкрепа, като се остави то само да определи какво точно ще му помогне да се почувства сигурно; Необходимо е да се подчертае поверителността на разговора, като се спомене кои ще бъдат уведомени за случилото се;
- 2.4.4 Детето трябва да почувства доверие и сигурност за споделяне, което е особено важно, ако насилието се повтори. Може да му се предложи да поговори с училищния психолог;
- 2.4.5 Никога не трябва да се предлага среща между дете, жертва на насилие и неговия мъчител с цел да се помирят и да се разберат. Такива срещи могат да доведат до неблагоприятни последици;
- 2.4.6 Наблюдавайте детето в следващите дни, за да се уверите как се чувства и при необходимост отново разговаряйте с него.

2.5 Четвърта стъпка: Реакции, спрямо наблюдателите:

2.5.1 Да се работи с наблюдателите на това ниво, не само на нивото на превенцията, а с групата след ситуация на тормоз;

2.5.2 Не се отстраняват наблюдателите, когато се прекратява или управлява ситуация на тормоз като всички, които са били там да видят какво се прави съгласно правилата на училището;

2.5.3 Изтъкват се тези, които са се намесили в защита ценностите на училището. На останалите се споделя очакването да направят същото, ако се случи в бъдещето;

2.5.4 Убеждение за отговори на насилието с думи, търсене на помощ и съобщаване за случая.

2.5.5 Насърчение за грижа спрямо тормозеното дете.

2.6 Училищна система за насочване към други служби

2.6.1 Регистриране на ситуации на тормоз

Всяка ситуация на тормоз трябва да бъде регистрирана и описана в единен регистър на училището от учителя, който я е наблюдавал. Това се налага, за да може да се проследи развитието на случая във времето и да се планира подходяща интервенция. Регистърът да съдържа кратко описание на всяка ситуация, кога се е случила, кои са участниците и какви мерки са били предприети. Този регистър трябва да се съхранява на достъпно място в учителската стая.

В случаите, при които поведението на детето се отличава с изразени агресивни прояви, снижен контрол върху гнева, склонност да разрешава конфликтни ситуации с насилие е необходимо да бъде потърсено съдействие от страна на отдел „Закрила на детето” по местоживееене, местните комисии за БППМН, полицията и всички останали участници в мултидисциплинарния екип по силата на координационния механизъм.

2.7. Включване на родителите

2.7.1 Във всички случаи е необходимо родителите да бъдат уведомени за случилото се, както и за предприетите от училището действия за разрешаване на ситуацията;

2.7.2 В разговора е важно да се акцентира върху необходимостта родителите да не критикуват другото дете, а да се опитат да погледнат на ситуацията през погледа на другата страна;

2.7.3 Родителите трябва да бъдат запознати, че критиките, обидите и неглижирането на другото дете от тяхна страна само ще задълбочат конфликта;

2.7.4 Разговорът трябва да бъде проведен на подходящо място, в партньорски взаимоотношения, като се предостави отворено пространство за споделяне на техните опасения и гледни точки;

2.7.5 От разговора могат да бъдат изведени конкретни договорки кой какво може да предприеме и какво се очаква като резултат;

2.7.6 Учителят може да насочи родителите за консултация с педагогическия съветник или училищния психолог.

3. Ресурсна обезпеченост

3.1 Училищното ръководство се задължава да осигурява:

3.1.1 Обучение за всеки един от служителите си задължително всяка година;

3.1.2 Изграждане на механизми за взаимодействие с различни институции;

3.1.3 Осигуряване на подкрепяща мрежа от специалисти в училище, които да удържат ситуации на тормоз в училището;

3.1.4 Осигуряване на материали и други.

Програма за превенция на агресията, насилието и тормоза в училището

Цели :

Повишаване на информираността на децата и учениците за видовете агресия, начините да се предпазят от тях и местата, където може да се подаде сигнал, когато са жертви или свидетели на агресия. Също така следва да се постави акцент върху вниманието на родителите, които играят важна роля за формиране на поведението на подрастващите и начините за ориентиране и реагиране при дадена ситуация на агресия, насилие или тормоз.

Задачи:

1. Информиране на децата и учениците за проблемите на агресията, тормоза, насилието и средствата за преодоляването им.
2. Представяне на информация в училищата за законовите мерки и наказания за извършителите на противообществени прояви и в частност на тези, които са свързани с насилие и тормоз.
3. Развиване на умения у децата и учениците за превенция на агресивните прояви чрез използване на интерактивни и ситуационни ролеви игри .
4. Овластяване на умения за превантивно поведение при възникване на конфликтни ситуации в училище.

Проблемът за насилието над деца и агресивното поведение между деца придоби особена обществена значимост в България. Данните, постъпващи през последните години от специализираните органи за закрила на детето, очертават ясна тенденция към нарастване на броя на регистрираните случаи на деца преживели насилие. Научните изследвания през последните няколко години констатираха, че най-често подрастващите стават жертва на насилие и тормоз в семейството. На второ място се нареждат агресията, насилието и тормозът в образователните институции - детски градини, училища и др. Това обстоятелство изисква заедно с развитието на подкрепата на деца, пострадали от насилие, като приоритет на област на работа по отношението закрила на децата да се разработват програми за превенция на агресивните форми на поведение, водещи до насилие и тормоз от и над деца в училище.

Настоящата програма е насочена към предотвратяване на агресивното поведение на децата в училище чрез превантивни мерки с цел да бъде преодоляно отрицателното влияние на семейната, социалната и икономическата ситуация, в която децата се намират.

Програмата е разработена в изпълнение на Споразумението за сътрудничество и координиране на работата с териториалните структури на органите за закрила на детето при случаи на деца – жертви на насилие или в риск от насилие и Координационния механизъм за взаимодействие при работа по тези случаи.

Дейностите по програмата са свързани с организиране на класни, извънкласни и извънучилищни форми, създаващи условия за подобряване на всекидневното общуване и умения за решаване на междуличностни конфликти без насилие. Разработването на училищни модели за превенция на агресивното поведение и включването на деца с

агресивни прояви в извънучилищни форми за преодоляване на това поведение повишават чувствителността и ангажираността на ученици и учители в училище към тези проблеми.

Комисия за превенция на агресията, насилието и тормоза в училище, в състав:

Председател : Христина Авкова - Директор

Членове:

1. Спаска Коритарова

2. Румяна Георгиева

Оказване на пълно съдействие на органите по закрила на деца, които се намират в кризисна ситуация или са жертва на агресивно поведение, насилие, тормоз и други негативни явления в училище.

1. Основни задачи

1.1 Повишаване на информираността и уменията на учениците за разпознаване и справяне с различни видове агресия, насилие и тормоз и стимулиране на активното им участие за противодействие на тези явления в училище.

1.2 Организиране на разнообразни извънкласни форми за превенция на агресията.

1.3 Създаване на екип от медиатори – предварително добре подготвени ученици за разрешаване на междуличностни конфликти, за взаимно подкрепа и противодействие на агресията.

2. Дейности на ниво клас-ученик- ученик, ученик – учител.

2.1 Създаване на механизъм за разкриване на случаи на агресия и насилие в класната стая – например : ползване на пощенска кутия в класната стая.

Срок : постоянен

Отговорник: кл. ръководител

2.2 Провеждане на часове на класа за обсъждане на проблемите на агресията в класната стая.

Срок : постоянен

Отговорник: кл. Ръководител

3.3 Организиране на срещи с представители на различни институции - ИДПС, СР от отдел „Закрила на детето“, МКБППМН и други в часове на класа.

Срок : постоянен

Отговорник: директор

3.4 Оформяне на специален кърт в класната стая с информация за учениците от училищните документи – права и задължения на ученика, наказания, правила на поведение в класната стая.

Срок : януари 2025г.

Отговорник: кл. Рърководител

3.5 Провеждане на беседи от екипи на ученици по класове за превенция за агресията и насилието в училище.

Срок : месец март 2025

Отговорник: кл. ръководители

3. Дейности на ниво училищна общност

3.1 Провеждане на дискусии на теми свързани с решаване на конфликти и превенция на агресия.

Срок : по една за първи и втори срок

Отговорник: кл. ръководители

3.2 Организиране на училищен конкурс за рисунки на тема: „Не на насилието“.

Срок : март 2025

Отговорник: кл. ръководители

4.5 Организиране на инициатива : „ Ден без насилие в училище“

Срок : април 2025

Отговорник: кл. ръководители

4.6 Запознаване на учителите с координационния механизъм за взаимодействие при работа по случай на деца, жертви на насилие или в риск на насилие и подаване на информация в управленията на МВР и Дирекция „Социално подпомагане“ – Отдел „Закрила на детето“, за всички случаи на деца - обект на насилие в семейството и училище.

Срок : февруари 2025

Отговорник: Председател на комисията

4. Педагогическо взаимодействие в системата – училище – семейство

4.1 Разпространение на информация за ролята на семейството за предпазване на децата от агресия.

Срок : постоянен

Отговорник: кл. ръководители

4.2 Дискусии с родителите по време на родителските срещи за причините на прояви на насилие и последиците върху личността.

Срок : през годината

Отговорник: кл. ръководители

4.3 Запознаване на родителите с Координационния механизъм за взаимодействие при работа по случай на деца, жертви на насилие или в риск от насилие, на първата родителска среща в училище.

Срок : февруари 2025

Отговорник: кл. ръководители

Програмата с дейности за превенция на агресията, насилието и тормоза в училище обхваща периода 2024/2025 учебна година. Програмата представлява отворена система и може да се допълва и актуализира в зависимост от възникналите конкретни обстоятелства и постигнатите резултати.